Pregaria.cat

Entrada

Foc!

Per MartaF el dj., 30/07/2026 - 08:00

Hi ha quaranta-dos incendis forestals confirmats a l'Estat espanyol, però França i Portugal també lluiten contra el foc en un juliol devorat per les flames. Les imatges d'aquests dies són esfereïdores perquè els boscos són els pulmons de la terra, però també la llar de la flora i la fauna que moren calcinades, oblidades sota els nostres peus. No ens cansarem de dir-ho perquè la pregària ecològica és aquella que s'alça per defensar el tresor de la natura, la Casa Comuna que ja no sabem contemplar meravellats i que, en comptes d'això, contínuament l'esclafem amb les nostres petjades com elefants inconscients.

Vivim un moment crític, però no en som pas prou conscients. L'escalfament global ens té acorralats en una bola de foc amb onades de calor extremes que posen a prova la nostra salut i la de la nostra geografia. Tot el món està afeixugat per aquesta càrrega, només cal mirar enllà i veure com el cel d'altres països també es tenyeix de taronja i carbó, vermell i gris i on el fum fa que l'aire sigui irrespirable. No hi ha paraules per a la barbàrie humana que causa incendis provocats, sigui per imprudència, desídia, inconsciència o mala fe. Davant d'un bosc que es crema, l'única resposta possible és el silenci i la tristesa de veure com tot un món ple de vida s'esfondra en un no-res perquè el foc s'ho endú tot en pocs segons.

El canvi climàtic és la clau per entendre per què la terra s'asseca; per això l'error més gros és negar que som davant d'un repte que ens obre a l'oportunitat de canviar la nostra manera de gestionar el territori i de protegir el paisatge que ens envolta. Només cal ser-ne conscients i restar units com un sol poble, sense negar l'evidència de l'emergència climàtica, amb la fermesa d'aquells que lluiten per salvar la humanitat d'un foc que és invisible perquè només crema dins nostre. Com a cristians, no n'hi ha prou amb la pregària: cal passar a l'acció, i això és revisar la nostra relació amb la Creació. És una qüestió de compromís, de fe i d'amor però, en un present abocat a la dispersió on la cultura del jo s'imposa per sobre de tot, cal recordar que el centre de l'Evangeli no és pas aquest. Jesús ens diria que l'exemple d'esperança d'aquests dies és l'allau de voluntaris –com un estol de flors blanques– que amb les seves eines i els seus tractors ho han deixat tot i han ajudat a fer tallafocs per salvar els boscos de les flames. Ells són la imatge del Regne de Déu.

(Imatge: Marta Finazzi)